

SCHILLER INSTITUTTET

Fred gennem økonomisk udvikling

De europæiske nationers Almene Uafhængighedserklæring

Af Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets grundlægger

Wiesbaden, 26. januar 2014:

Den følgende erklæring er skrevet for at udgøre det idémæssige grundlag for mobilisering af alle de kræfter, som i denne, for civilisationen så store krise, ønsker at genskabe Europas fremtid som et samfund, der er bygget på principper blandt suveræne republikker og på samarbejde med menneskeheds fælles interesser som mål.

I lyset af den kendsgerning, at ikke alene eurozonen, men hele det transatlantiske system befinder sig på randen af disintegration, er det eneste spørgsmål, der står tilbage, hvorvidt der vil ske et styrtud i kaos, eller der vil finde en ordnet udtræden af EU og af enhedsvalutaen sted, således, at der kan træffes forholdsregler til at overvinde krisen.

Det burde stå alle mennesker, der kan tænke, klart, at vi står over for en civilisationskatastrofe af dimensioner uden fortilfælde, og dog er det absolut rædselsvækkende, at der tilsyneladende kun findes nogle få, modige mennesker, der vover at kalde faren ved sit rette navn: vi har kurs mod et systemisk sammenbrud, der kan føre til en ny verdenskrig, denne gang termonuklear, og som kunne udslutte menneskeheden. Skakbrættet til en Tredje Verdenskrig er allerede på plads; et styrtud i økonomisk kaos ville næsten med sikkerhed sætte en kædereaktion i gang, som ville involvere anvendelsen af verdens militære beredskab, som er tilstrækkeligt til at tilintetgøre livet på denne planet.

Det presserende spørgsmål er derfor, hvorfor der er så stort et svælg mellem den åbenlyse fare for befolkningens

liv og lemmer og den udbredte mangel på forsøg på at undgå den.

De europæiske nationer holdes i øjeblikket fanget i en overnational struktur, som tydeligvis går imod deres eksistentielle interesser, fornægter deres bedste kulturarv og frarøver dem deres fremtid. Disse strukturer repræsenterer, i moderne gestalt, den ene af de to tendenser i europæisk historie, som nu i tre tusinde år har konkurreret om overherredømmet, og det er det oligarkiske system, hvor en lille, elitær herskende klasse forsøger at påtvinge sine privilegier over for befolkningsflertallet. Den anden tendens, det republikanske princip, der tilsigter optimal udvikling af borgernes kreative evner – som det personificeres i Solon, Athens vise lovgiver – er blevet fuldstændig fjernet fra den aktuelle EU-politik, og selv de svageste impulser i denne retning afværgeres.

Passende metaforer for disse to tendenser som historiske kræfter er de græske, mytologiske skikkelser Zeus og Prometheus. Zeus, den menneskehadende hersker over Olympen, symboliserer den oligarkiske model, hvor elitens privilegier er det eneste, der tæller, og folket ikke har nogen rettigheder.

I Friedrich Schillers *Solons og Lykurgos' lovgivning* beskriver han Lykurgos' Sparta som prototypen på den oligarkiske stat, i hvilken alt er underordnet interesserne hos den herskende elite, der har frihed til at dræbe slaverne – heloterne – efter forgodtbefindende, når som helst, de måtte finde det passende.

Prometheus, menneskets ven og ild-giver, anstrenger sig til det yderste for at gøre det muligt for menneskeheden at omfavne resultaterne af fremskridt og således forbedre midlerne til sin opretholdelse. Det, der er af Prometheus-natur i mennesket, er dets kreative evne, det guddommelige glimt af ny viden, der gør mennesket virkelig frit og frigør det fra det oligarkiske systems undertrykkelse. Ligesom Zeus, i Aischylos' tragedie *Den bundne Prometheus*, straffer Prometheus for at give mennesket ilden ved at lænke ham til en klippe for evigt, således hader og frygter oligarkiet i dag de frie individers kreative, åndelige evner, eftersom det betyder afslutningen på og sejren over oligarkisk styrelse.

Med kristendommens kamp mod Det romerske Imperium blev menneskets ret og potentiale til ubegrænset selvudvikling som individer, der er skabt i Skaberens billede, hævet til et helt nyt, højere niveau. Siden da har

Det romerske Imperium og dets vilkårlige kejsere været modellen for imperiale, oligarkiske strukturer, hvis hovedfigurer ønsker at forhindre det almene folk i at tænke ved at give dem »brød og cirkus« og holde dem nede i en tilstand, hvor de accepterer deres eget slaveri.

Kristendommens historiske betydning ligger i, at den i princippet overvandt imperiesystemet. Gennem personen Jesus Kristus blev menneskehedens evne til *capax dei*, dvs. dens evne til at tage del i Gud og Hans uendelige kreative evne, fastlagt. Det markerede et radikalt brud med de før-kristne myter og deres cykliske idé om naturen som tilblivelse og bortgang, som en tilbagevendende til det evige Samme, som Moder Gaia, for hvem tilblivelse og bortgang er naturens uforanderlige elementer. Med Jesus Kristus og kristendommens eksistens fremkom muligheden af i det mindste indre frihed og udvikling af den kreative personlighed. Herskerne i Det romerske Imperium indså, hvor eksplosiv denne idé kunne blive for deres system og svarede igen ved at forfølge hans disciple.

Det var Nicolaus Cusanus' banebrydende bidrag i det 15. århundrede med hans nye, videnskabelige metode, som sejrede over peripatetikernes og skolastikernes deduktive tænkemåde. Og hans overlegne metode til kreativ tænkning gjorde det også muligt for ham at lægge grunden til moderne videnskab, såvel som også den suveræne nationalstats repræsentative system. Muligheden for deltagelse i en suveræn regering blev for første gang fuldt og klart udtrykt, og med den, konkretiseringen i politisk betydning af de menneskerettigheder, som allerede var blevet defineret af kristendommen, men politisk undertrykt af de herskende, oligarkiske strukturer.

Det byder på en fascinerende indsigt i friheden og nødvendigheden af historie, at Cusas idéer – som allerede var iboende republikanske – på to måder bidrog til skabelsen af en Ny Verden i Amerika. På den ene side havde de, gennem Paolo dal Pozzo Toscanelli, indflydelse på Christoffer Columbus' maritime ruter og bidrog derved til opdagelsen af den formodede »nye ø«, dvs. det amerikanske kontinent. Men idéerne blev også anvendt politisk for første gang i det 17. århundrede i Massachusetts Bay-kolonien, og senere, naturligvis, i Den amerikanske Frihedskrig imod Det britiske Imperium, samt i Den amerikanske Forfatning. I sit smukke digt *Columbus* hyldede Friedrich Schiller dette fremsyn og siger om Amerikas opdagelse:

*Med geniet har naturen en evig pagt;
Hvad af den ene loves, bliver af den anden fuldbragt.*

Endnu i dag repræsenterer Den amerikanske Forfatning en milepæl i menneskehedens historie – dette er sandt, på trods af Det britiske Imperiums gentagne, konstante forsøg på at omgøre amerikansk uafhængighed ved at overbevise det amerikanske etablisement om at vedtage den imperiale regeringsmodel under de særlige, anglo-amerikanske relationer. Store præsidenter, som John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy, har gang på gang genoplivet ånden fra den amerikanske uafhængighed.

I kontrast hertil lykkedes det imidlertid aldrig for Europa at kaste det oligarkiske system af sig.

Håbet hos de republikanske kræfter, der omgav Friedrich Schiller, om, at starten på Den franske Revolution kunne føre til en gentagelse af det amerikanske paradigme på det europæiske kontinent, gik aldrig i opfyldelse. Den jakobinske terror og Napoleons efterfølgende imperiepolitik resulterede udtalt i en ny version af Det romerske Imperium. Perioden med Restaureringen¹, som Kongressen i Wien bragte i stand, knuste i lang tid selv den republikanske ånds kortlivede sejre, som var blevet opnået gennem de prøjsiske reformatorers politik og de tyske frihedskrige mod Napoleon.

Efter milepælen med Den amerikanske Revolution oplevede mange europæiske nationer korte faser, hvorunder republikanske dyder og det almene vel var fremherskende. Eksempler herpå er Karl III af Spaniens økonomiske reformer, der opstod ud af hengivenhed over for det almene vel, og som fremmede den produktive arbejdskraft, universel uddannelse, industriel udvikling og videnskabelig forskning, eller den korte fase i Tyskland, hvor de prøjsiske reformatorer var en del af regeringen og Wilhelm von Humboldt, blandt andre, indførte, hvad der fortsat er det bedste uddannelsessystem nogensinde, eller Bismarcks industrielle og sociale reformer, som transformerede Tyskland fra at være en feudalstat til at være en moderne industrination med et banebrydende, socialt system. Af andre eksempler kan nævnes det heroiske forsøg af Jean Jaurès, som blev myrdet to dage før Første Verdenskrig brød ud, på at standse fremstødet for denne krig, eller, i Italien, industrialiseringen af Piemonte og Camillo Cavours befrielse af Norditalien fra habsburgernes besættelse, og det »økonomiske mirakel« efter Anden Verdenskrig, takket være Enrico Matteis politik for udvikling, de Gaulles Femte Republik, som både definerede princippet om suverænitet og fædrelandenes fælles mission, og Adenauers embedsperiode, som genbekræftede kristne principper efter naziperiodens rædsel. Men det var aldrig muligt at afkaste det oligarkiske åg, som det f.eks. kan ses i den kendsgerning, at der fortsat er otte herskende monarkier og utallige royale familier, men som også ses, om end det er skjult, i de overnationale institutioner.

Siden Maastricht-traktaten og den Europæiske Monetære Union, som blev tvunget ned over Tyskland som prisen for genforeningen, efterfulgt af Lissabontraktaten og den planlagte fuldførelse af europæisk integration, har denne udvikling imidlertid ødelagt alle tidligere, historiske perioders forsigtige, midlertidige fremskridt. Lissabontraktatens EU er blevet et perfekt eksempel på det oligarkiske system, hvor Zeus-princippet utøjlet hersker.

De europæiske regerings principielle tolerance, symbolske protester ufortalt, af NSA's og GCHQ's totale overvågning af europæiske borgere, såvel som den forestående optrapning af imperiepolitikken gennem Den transatlantiske Frihandelsaftale (TTIP), den offentligt proklamerede ekspropriering af borgeres rigdom under bail-in-politikken, samt EU's totale mangel på forpligtel-

¹ Genindførelsen af det engelske monarki, -red.

se over for bevarelse af verdensfreden, gør det umuligt at forblive i EU på grund af eksistentiel selvopholdelsesdrift.

Grundlaget for at træde ud af EU på basis af De Forenede Staters Forfatning

På intet tidspunkt er de europæiske folk blevet spurgt, om de var parat til at overføre en endnu større andel af national suverænitet til EU. Snarere end at give folket en grundig og omfattende informering om implikationerne og målene for europæisk integration karakteriseredes planlægningen af Den monetære Union af forræderisk bedrag, trusler og endda kriminelle handlinger. De eneste lande, der senere fik lov at udtrykke deres mening om den europæiske forfatning gennem en folkeafstemning,

Frankrig og Holland, stemte imod den. Men dette fik ingen indflydelse på begivenhederne. Den samme tekst, med kun 5 % af dens indhold ændret, blev underskrevet to år senere af regeringsledere og kaldtes nu »Lissabontraktaten«. I modsætning til en forfatning indeholder den ingen forskrifter for mulige folkeafstemninger. Enhver debat om ændringer i de juridiske forhold, som denne traktat ville forårsage, blev bevidst nægtet offentligheden.

I fuld bevidsthed om de dybe sår, som det 20. århundredes verdenskrige har efterladt, fandt de, der er fortalere for konsolidering af europæisk integration, det belejligt som deres hovedargument at anføre, at den var nødvendig for at garantere fred i Europa.

Arkitekterne bag Unionen havde imidlertid helt andre hensigter. Den var, beviseligt, for længst blevet planlagt for at fjerne suveræne folks deltagelse i deres regering og erstatte det med neo-feudale strukturer, under hvilke de fremtalte umistelige menneskerettigheder ville blive afskaffet og ofret til fordel for en lille, oligarkisk elites privilegier. Det kan desuden ikke benægtes, at dette bedrag nødvendigvis ødelagde den forudgående, herskende fred og har skabt større fjendtlighed blandt de europæiske folk end på noget andet tidspunkt siden 1945.

Et andet hovedargument er, at der ikke er noget alternativ til EU i en globaliseret verden, fordi kun et forenet Europa er stærkt nok til at stå imod de kommende storme. Men en af EU's førende strateger, Rober Cooper, skrev:

»Den mest vidtrækkende form for imperial udvidelse er den Europæiske Unions ... Det postmoderne, europæiske svar på trusler er at udvide det samarbejdende imperiesystem endnu mere.«

Det er netop EU's geopolitiske, imperiale udvidelse mod Øst, som udgør en fare for freden i Europa og videre, og som producerer stormene. Denne ekspansion har ikke gjort Europa stærkere, kun mere militariseret, og dets sammenfletning med et NATO, der også er i færd med at udvides, ses i stigende grad som en trussel af andre større magter, hvilket yderligere forøger faren for krig.

Til fordel for »finanssystemets stabilitet« er borgerne i de europæiske lande blevet tvunget til at yde endnu

flere ofre, men man er nu nået til et punkt, hvor fortsat underkastelse under den overnationale EU-struktur ikke længere kan tolereres. Trojkapolitikken historie omfatter krænkelse af menneskerettighederne, ødelæggelse af demokratiet, nægtelse af meningsfrihed, og opfordring til voldeligt angreb, hvis ultimative mål er at indføre et absolut tyranni over disse stater. Men frem for alt overtræder Trojkaens politik det Femte Bud: »Du skal ikke slå ihjel«, eftersom den fører til en bevidst stigning i dødsraten. Der findes et ord for sådan noget, som vi alle i Europa kun alt for godt kender: folkemord.

EU har misbragt sine institutioner ved at sætte dem til at tjene et globalt finanssystem, som har ophobet bjerge af fiktiv, ubetalelig gæld i en størrelsesorden, der overskrider den reelle vareproduktion, som er nødvendig for menneskehedens opretholdelse, med det ene formål at gøre nogle udvalgte få umådeligt rige, vel vidende, at et voksende antal mennesker kommer til at betale for det med deres liv.

Disse institutioner har hensynsløst fremmet finanssystemets totale insolvens og har nu til hensigt at besvare det umiddelbart forestående, systemiske kollaps med massiv ekspropriering af befolkningens rigdom gennem en kombination af flere bailouts (redningspakker til banker), der betales af skatteyderne, hyperinflationsskabende pengetrykning og den direkte konfiskering af bankindeståender under den såkaldte bail-in. Skulle det lykkes disse institutioner at gennemføre deres planer, ville det fremkalde globalt kaos og mange millioner menneskers død.

Man har nået det stadium, hvor der er begået forbrydelser mod Europas folk, og hvor forbrydelser på en endnu større skala truer med at forekomme i den nærmeste fremtid, således, at det, for deres egen sikkerheds skyld, ikke længere kan tillades de europæiske folk at forblive i disse institutioner.

For at bevise dette, fremlægger vi de følgende kendsgerninger for en oprigtig verden:

EU's arkitekter og herskere førte med fuldt overlæg de europæiske folk bag lyset med hensyn til deres sande hensigter og tyede til intriger, fordi de vidste, at skulle der opstå udbredt diskussion i de respektive parlamenter og i medierne, ville deres planer blive afvist.

Der er foregået en bevidst tilsøring af den kendsgerning, at væsentlig magt i den suveræne stat i stigende grad var blevet overført til overnationale strukturer, og at de fortsat ville blive overført.

Love er blevet ændret for at reflektere den oligarkiske ideologi på en sådan måde, at finansmarkedernes tyranni, tøjlesløs spekulation og grådighed ville holde stand, med mere og mere rigdom, der flød ned i lommerne på de få.

Et system er blevet skabt, som en efter en har væltet de hjørnesten, der er uundværlige for realøkonomiens udvikling. Vitale forsyninger af elektricitet og vand, som er nødvendig for de fremtidige generationers fortsatte eksistens, er bevidst blevet undermineret af EU's forholdsregler. Det samme gælder for investeringer på væsentlige områder som infrastruktur og landbrug.

Et system er blevet skabt, som fremmer en stadig større omfordeling af rigdom fra de fattige til de rige, hvilket er en trussel mod selve grundlaget for det sociale system, idet det gennemfører nedskæringer på selv sundhedssystemet og efterlader de svage forsvarsløse.

Et system er blevet skabt, som nægter over halvdel af unge mennesker i visse europæiske lande både et arbejde og udsigten til at finde et arbejde og således berøver dem håbet om en bedre fremtid.

Et system er blevet skabt, som ikke længere respekterer menneskets umistelige rettigheder, som tramper på retten til lykke, et system, som har fornægtet statens primære opgave, nemlig beskyttelsen af det almene vel.

Et system er blevet skabt, som er en trussel mod frihed, idet de mennesker, der kritiserer denne politik, i nogle lande allerede straffes med fængsel og store bøder. Frihed er også truet, fordi fremmede stater får lov til at udføre storstilede overvågning, og de europæiske lande er selv en del af dette.

Et system er blevet skabt, som fuldstændig har afvist den oprindeligt definerede opgave om at udvikle Afrika, ved hjælp af en monetaristisk og »bæredygtig« politik, der forhindrer kontinentets udvikling og således er med til at forværre flygtningeproblemet.

Vi, repræsentanter for oppositionsorganisationer i de forskellige europæiske nationer, udsender en appel til den Øverste Dommer i verden om moralsk retfærdighed for vore hensigter, og for »vore rettigheder, som uforandret hænger i stjernerne«², og vi erklærer med højtidelig alvor, at disse Europas nationer er frie og uafhængige stater, og retmæssigt bør være så, at de er befriet fra enhver troskab over for EU-bureaukratiet, og at de som frie og uafhængige stater har fuld beføjelse til at afvise krig som middel til konfliktløsning, at slutte fred, at indgå alliancer, at oprette handel, og at udføre alle andre handlinger og ting, som uafhængige stater i henhold til lov må udføre. Og som bekræftelse af og støtte til denne Erklæring påkalder vi de menneskerettigheder, som er etableret under naturloven og menneskehedens identitet som den eneste, kreative art, i henhold til skabelsesordningen.

Alternativet

Selv om lovprincippet om *pacta sunt servanda*³ i almindelighed skal respekteres, er, i lyset af den eksistentielt truende situation, som de førømtalte bedrag og hensigter har ført til, Artikel 62 i Wienerkonventionen om Lovene om Traktater relevant, iflg. hvilken lov de traktater kan gøres ugyldige, hvis omstændigheder er opstået, som man ikke forudså, da traktaten blev indgået. Desuden siger Artikel 50 i Lissabontraktaten: »Enhver medlemsstat kan beslutte at træde ud af Unionen i overensstemmelse med sine egne, forfatningsmæssige forudsætninger.«

Hvis alle medlemsstaterne i EU træder ud af denne Union og genvinder fuld suverænitæt, så betyder det på ingen måde, at de vil falde tilbage til en chauvinistisk

statsdannelse, men snarere, at de bør forene sig i en alliance af fuldstændig suveræne, forfatningsmæssige stater, som er forpligtet over for menneskehedens fælles mål.

I en æra med termionukleare våben er sikring af freden den altoverskyggende, presserende vigtige opgave. Vi kan sikre, at krig som middel til konfliktløsning afvises en gang for alle ved i den umiddelbart forestående fremtid at grundlægge en alliance mellem suveræne stater, der forenes omkring de fælles, overordnede interesser om det almene vel for alle vore borgere. Princippet fra den Westfalske Fred, fra international lov og fra FN's charter er absolut gældende.

Vi forpligter os til den omgående skabelse af en økonomisk og finansiell orden og et kreditsystem til langsigtede investeringer, der sætter en stopper for de milliardfoldige lidelser som følge af hungersnød og sygdomme, der kan behandles, og skaber værdige forhold for alle mennesker på denne planet. Det første, uundværlige skridt mod dette mål er gennemførelse af en global Glass/Steagall-lovgivning.

Vi forpligter os yderligere til at rette vor indsats imod et fælles forsvar mod farer, der er en trussel mod os alle, såsom forsvar mod meteoritter, asteroider og kometer. Ligeledes må det være vort mål at fjerne terrorismens plage, fremstilling og handel med narkotika og menneskehandel i enhver form.

Derfor må der gives førsteprioritet til videnskabelige gennembrud inden for de områder, som fremmer vor gensidige udvikling, og som muliggør menneskehedens fortsatte eksistens på et højere niveau, såsom anvendelsen af fusionskraft, udforskning af rummet og rummedicin.

Vi er, gennem sådanne forbedringer, fast besluttet på at bidrage til opmuntring af et nyt, mere humant paradigme for at indlede en ny æra i menneskets historie. Denne Nye Renæssance må indånde nyt liv i vore nationers fremmeste, klassiske kultur og således introducere en fornuftens Prometheus-alder.

*Prometheus skaber mennesket, mens Athene ser til.
Louvre-museet.*

² Citat fra Rütli-eden i Friedrich Schillers sidste skuespil, Wilhelm Tell, fra 1804

³ Aftaler skal holdes